

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.3. Anima sancta, mystica philomela, ad pedem crucis deficiens & emoriens.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

ostomum homiliâ quadam, quâ de turture & Ecclesia inscripfit) viro suo Christo crucifixo quodammodo in terris superstes, alijs jam non capitur amoribus, sed ipsum desiderat, ipsum expetat, & desiderio ejus commori cupit. Talis turtur privatim quævis anima JESU Christo crucifixo devota; atq; ante omnes, ipsa Beata DEI Mater, quæ (velut istarū sanctarum turturum dux ac princeps) tum, quoad licebat, etiam corporis præsentia frequens erat in monte Calvariæ; tum mente jugiter in cruce & Crucifixo habitabat. Quorum numero denique ut adjungamur, his verbis hortatur pijsissimus Joannes Thaulerus, in explicatione passionis Dominicæ apud Blossium: *Accedamus ad hunc myrrhæ montem, & cum turture gemebunda in palmam crucis conscendamus.* Sic ille.

cap: 16.

§. 2.

Anima sancta, mystica Philomela, ad pedem crucis deficiens & emoriens.

SED enim ne solos gemitus in passione Domini commeditanda probare videamur, delectat attexere: Christi crucifixi amantem animam, non columbæ tantum aut turturi gemebundæ, sed & argutissimæ omniumq; vocalissimæ volucris, Lusciniole inquam, aptè comparari.

Extat inter S. Bonaventuræ opuscula, amatorium canticum, cui titulus est *Philomela*, è rhythmis confectum prædulcibus, nec inelegantibus, ad pietatem certè sanctumq; amorem conciliandum prorsus compositis; quorum, incompendium collata, ista sententia est.

Principio, poëtæ in morem blandè ad se invitat Philomelam, quam pro se mittat ad amicum absentem, & (ut apparet) ægrum animo, solatij gratiâ; ut illum cantu deliniat, & voce dulcis *Lyræ* (sic enim loquitur) ejus tristitiâ depellat.

Exponit deinde, quod dicit legi de hac volucre: ipsam,

V u

ubi

ubi mortem imminem quodammodo præferit, primo diluculo arboris ramo insidentem, extento rostro advenientem auroram salutare; post verò, prout lux magis ac magis intenditur, ita illam magis magisque vocem contendere, atque inardescere cantando; dum sub ipsos æstus meridiano, præ nimia cantus contentione labefactato vocis organo, sensim deficiens, atque ad extremum disruptis corpusculi venis, & interciso spiritu, sub diei exitum exanimis denique concidat.

Tum verò hæc ipsa ad animam JESUM amantem (quæ istâ volucre adumbrari pronunciat) ingeniosè pièque transiens, diem mysticam & Christianam ex diversis DEI beneficijs componit; quam scilicet diem, conscensâ crucis arbore, læto pièque cantu, id est assiduâ divinorum beneficiorum recordatione celebrans anima, magis atque magis inardescat cantando, hoc est, DEUM amando atque laudando (nam secundum S. Augustinum, *vox hujus cantoris, fervor est sancti amoris*) dum & ipsa denique disrupto cordis organo, præ sancti amoris vehementia concidat, & ad pedes Christi crucifixi felicem spiritum exhalet.

Exinde diem hanc in suas quasi horas partiens, primo diluculo humanæ conditionis beneficia assignat, quò in DEI amorem paulatim assurgens anima, ipsum DEUM venerari ac laudare occipiat; quòd se ex nihilo, solâ bonitatis incitatione, produxerit; quòd suæ divinitatis imagine insignierit; quòd ipsius summi boni fruendi (nisi ipsa se per recordiam eo indignam reddat) capacem effecerit: quibus illarum rebus cum quòd rependat non habeat, præter amorem, sic eam inter cætera Conditorem suum alloquentem facit:

*Unica suavitas, unica dulcedo,
Cordium amantium salutaris prædo;
Totum quidquid habeo, vel sum, tibi dedo;
Denique depositum meum tibi credo.*

Horam

Horam primam assignat Incarnationi & infantia Salvatoris; ubi jam fibris ardore gliscente, sensim colliquefcit anima, contemplan DEUM suâ causâ hominem factum, involutum panniculis, in præsepî vagientem, & omnibus nostræ mortalitatis incommodis & injurijs obnoxium.

Plomns ergo clamitat: ô fons pietatis

Quis te pannis induit diræ paupertatis?

Tibi quis consuluit sic te dare gratis,

Nisi zelus vehemens, ardor charitatis?

Et subinde: *O prædulcis parvule, puer sine pari;*

Felix cui datum est te tunc amplexari;

Pedes, manus lambere, sentem consolari;

Tuis in obsequijs jugiter morari!

Tum ad horæ tertie pensum progressa, meditatur, & grata commemorat labores immensos, quos in reliqua vita Redemptor, & maximè in Evangelio disseminando pertulerit; famem nempe ac sitim, frigora & æstus, sudores & tædia, opprobria & sannas; ex omnibus sumens ardori suo materiam, & præ amoris vi velut ebria, talisq; Magistri desiderio suspirans: unde & canentem audis:

Felix cui licuit sub hoc præceptore

Conversari jugiter, & ab ejus ore

Mel caeleste sugere, præ cuius dulcore

Amarefcunt cætera, plena sunt fatore.

Sed ubi ad horam sextam perventum est, cui horæ attribuit Doctor Seraphicus passionis ac mortis Christi contemplationem; tum verò amore atque dolore exæstuat, contemplan innocentem agnum, coronatum spinis, lividum verberibus, clavis perfossum, toto corpore lacerum ac cruentatum; dum dolens aspicit dilecti sui pallentem vultum, languentes oculos, latus confossum atq; apertum, & immensum ejus agnoscit amorè per rimas vulnerum ve-

lut emicantem, ac se prodentem. Quocirca ad illum conversa in hunc modum exclamat:

*Hæc amoris signa sunt, & postrema primis
Copulans associas, summa figens imis;
Monstrans ut sic moriens nos amares nimis,
Dum te totum funderes tot. apertis rimis.*

Ergo jam varijs amoris fluctibus partes in omnes agitata, suspirat, gemit, exclamat, stupet, inardescit, languet, æstuat, queritur, & præ suimet impatientia, quasi minime amet, increpat sese, & amenti similis lictores compellat, ut se quoque suffigant cruci, cum dilecto morituram; aut si id non datur, optat saltem ut sibi liceat,

*In caverna lateris nidulum parere,
Et extremum spiritum illic exhalare.*

Inter hos æstus, & velut modulos affecti cordis, intensæ flammæ violentiam non sustinens, in Amoris sui Crucifixi hærens amplexu, sensim tabescit ac deficit, dum sub horam nonam præ amoris vi corde disrupto (hoc est, ruptis ac dissilientibus citharæ chordis) Philomelæ instar ad crucis pedem victa concidat, & fortunato invidendôq; leto, vitam amore atque amori ponat. Sic ferè S. Doctor de sua mystica Philomela.

Quæ tametsi in terris rara avis est (pauci enim sunt ejusmodi, ut vocat Bonaventura novi martyres, qui amore solo atque dolore vulnerati, mortem appetant & oppetant inter vulnera Salvatoris) tamen & non uni id contigisse accepimus, & ex hoc ipso Belgio nostro proferre possumus ejusmodi Philomelam, propter Mosæ ripas, inter arduas rupes enatam.

*L. 1. apum,
c. 25.*

Refert Thomas Cantipratanus, sub annum Domini 1216. virum pium ex oppido Dinantæo (quod in extremis Eburonibus est) devotionis ergò peregrinationem in Palestinam suscepisse; ibiq; piè lustratis locis cæteris, quæ Sal-

vato-

vatoris gestis consecrata essent, postremò ad Calvariæ montem, & crucis Dominicæ locum venisse. Hic verè rerum, quæ inibi gestæ essent, memoriâ, graviter ingemiscentem, in has voces cum clamore valido & lacrymis erupisse: *Quid tibi benignissime Domine, quid inquam tibi Chrisme retribuam, pro omnibus, quæ prius amator amabilis mihi mirabiliter tribuisti? Vidi prius loca, in quibus natus, & inter homines conversatus, doctrinam Evangelicam prædicasti, & Deitatis tuæ indicia per miracula demonstrasti; & quidem ob amorem & reverentiam tuam, sincero corde complexus sum. Hunc verò locum passionis & mortis tuæ æquo animo videre non possum, ubi clavus crucifigi, terebrari lanceâ, & animam pro nobis tradere voluisti. Hac ut beatus ille peroravit, exclamans, ruptis vitalibus cordis venis, spiritum exhalavit. Ita Cantipratanus: profus consentaneè ijs, quæ sub idem tempus S. Bonaventura scripsit de sua Philomela.*

Cui etiam affine quiddam de B. Henrici Susonis matre, in ipsius Susonis vita legimus.

Vit. c. 45.

Confirmâtq; Joannes Thaulerus, aliquos præ amore Dei rupto corde animam fundere: immò esse compertum, plures eo leti genere extinctos esse. Adfertur denique à S. Bernardino Senensi dulcissima sanè S. Francisci precatio; quam (sive de ista felici morte, sive de alia non minùs pretiosa accipiatur, quâ spiritualiter nobis mortui, soli Christo vivamus) juvabit hinc ad usum apponere: *Absorbeat, queso Domine JESU, mentem meam ignita & mellisua vis amoris tui, ab omnibus quæ sub cælo sunt, ut amore amoris tui moriar, qui amore amoris nostri dignatus es in ligno crucis mori.*

serm. 1. Dõ:

post octab.

Epiph.

tom. 2. ser.

60. a. 2. c. 2.

CAPUT XVII.

De delicijs quas invenit anima, in corde JESU Christi Crucifixi.

Quan-